

Erdélyi útinapló (HAT-KP-1-2021/1-000708)

1. nap: A korai indulást valamelyest sikerült a buszon kipihenni, így Nagyváradon már át tudtuk adni magunkat a varázslatos helyszínekben való gyönyörködésnek. A székesegyház, a Kanonoksor és a püspöki palotát tekintettük meg elsőként. Segítségünkre sietett idegenvezetőnk és egyik történelem szakos kollégánk a történelmi háttér tisztázásában. Előkerült Szent László kora, a királyhoz kapcsolódó legenda, a herma fogalma és a barokk építészeti stílus is. Jó volt látni, ahogy a történelem- és magyarórákon tanultak megelevenednek, valószerűvé válnak a gyerekek előtt.

Következő állomásunk a Király-hágó volt, ahol felfrissülhettünk és fényképeket készíthettünk emlékül. Csodás élmény volt Kolozsvárott a belvárosban sétálni, a lemenő nap fényében megcsodálni Mátyás király szülőházát, a Szent Mihály templomot, látni az emléktáblát azon a házon, melyben Petőfi megszállt Szendrey Júliával. Jártunk a Babes-Bolyai Tudományegyetem épületénél és a Mátyás király emlékműnél is. Szállásunk felé a buszról látóhatárunkba került a Tordai-hasadék. Első éjszaka Nagyenyeden szálltunk meg, ahol kedves vendéglátóink meleg étellel és tiszta szobákkal vártak ránk.
2. nap: Szállásunkról a napsütéses Szováta felé indultunk el, ahol a Medve tóról tudtunk meg érdekességeket, valamint a kilátóból tekinthettünk körbe 28 méter magasból. Következő állomásunk Szejkefürdő volt, ahol a nagyon megosztó borvizet kóstolhattuk meg. Volt, aki kulacsába is tett el, hogy szuvenírként továbbvihesse magával. Felsétáltunk a székykapukhoz, ahol egy újabb csoportképpel azt ünnepeltük, hogy a két busz utasai ismét együtt folytathatják útjukat. Orbán Balázs síremlékét diákjaink bevonásával megkoszorúztuk, majd továbbmentünk Székelyudvarhelyre, ahol megnéztük Benedek Elek szobrát, a Református Kollégium épületét, és a főtéren elhelyezkedő szoborparkot.

Buszra szállva Tusnádfürdő felé vettük az irányt, ahol nagyon finom vacsora várt bennünket, majd elfoglaltuk a tágas faházakat.
3. nap: Az időjárás eddig kegyes volt hozzánk, de ezen a napon vigasztalhatatlanul esett az eső. Az e napra tervezett kirándulásokról le kellett mondanunk, de a rendelkezésünkre álló szabadidőt ügyesen újraterveztük. Délelőtt feladatlapot állítottunk össze a gyerekeknek, amit faházanként összeülve oldottak meg. Két nap folyamatos rohanás után mindenkinek jólesett egy kis pihenés. A feladatok az Erdélyben látottakhoz kapcsolódtak.

Délután a Tusnádfürdői Gyermekvédelmi Központba látogattunk el. Az időjárás csíksomlyói kirándulásunkat is elmosta, de vezetőnk felhívta a gyerekek figyelmét, hogy ide egyszer az életben biztosan minden magyarnak el kell jönni, de akkor, amikor a pünkösdi búcsú idején megtelik a nyeregtető magyarokkal, akik a világ minden tájáról idezarándokolnak, hogy a mise után együtt énekelhessék el a magyar és a székely himnuszt.
4. nap: Reggeli után Kézdivásárhelyen néztük meg a főteret, bementünk a Cémtörténeti Múzeumba, és elénekeltük Gábor Áron szobra előtt a róla szóló dalt. Az előző nap elmaradt programjaiból meg tudtuk valósítani a mofetták felkeresését, melyek a vulkanikus utóműködésnek köszönhetően szén-dioxidot bocsátanak ki a földből, és gyógyító hatással bírnak. Jelentős gyógyturizmus épült erre a jelenségre.

Majd ezek után bementünk egy vulkán kráterébe, hiszen a Szent Anna tó is így keletkezett, és egy másik kráterben található a Mohos-tózepláp. A páratlan természeti jelenségeket igen zord időben kerestük fel, még havas eső is elkezdett esni, ami itt nem ritkaság ebben az évszakban.

Az átfagyott kirándulókat várta az utolsó erdélyi vacsora, melyet az étterem vezetőjének segítségével még emlékezetesebbé tettük a születésnapok köszöntésével, ugyanis azon a héten négy gyermek is ünnepelte a születésnapját. Készült egy hatalmas torta, amiből mindannyian ehettünk, és még így sem fogyott el, majd egy kis rögtönzött mini disco tette felejthetlenné az utolsó esténket. Legalábbis mi így terveztük, de mindezt felülírta egy medve, aki úgy döntött, hogy a kis bocsokkal tesz egy esti sétát a tó körül. Idegenvezetőnk egész héten mondta a diákoknak, hogy itt bármikor találkozhatnak medvével, de azt senki sem gondolta, hogy ez meg is valósul.

5. nap: Reggeli után indultunk hazafelé, de útközben meg tudtuk nézni Vajdahunyad várát, mely még mindig büszkén áll, és közvetíti a Hunyadiak szellemiségét immáron több mint ötszáz éve. Falai között sétálgatva az embert megérinti a hely szelleme. Magos Déva várát csak a távolból szemléltük meg, mert híres falai jelenleg nem láthatóak a felújítási munkák miatt. Utolsó megállóhelyünk a határ előtt Arad volt, ahol a vértanúk emlékművénél koszorút helyeztünk el, tisztelegve a hősök emlékének. Az öt nap élményeit képtelenség összefoglalni néhány sorban, és hatásukat végképp lehetetlenség, de nem túlzás azt állítani, hogy mindenki gazdagabb lett azáltal, hogy ezen az utazáson részt vehetett. Nagyon jó volt úgy jelen lenni ezeken a helyszíneken, hogy végig otthon érezhettük magunkat, saját anyanyelvünkön tudtunk tájékozódni és ismerkedni. Erősödött mindannyiunkban a tudat, hogy az anyanyelv kulcsfontosságú és otthonos közeget jelenthet számunkra.